(22 mei) Mr Boos

Aantekening over de opbouw van een gemeenschappelijk tarief.

Hoewel een juist inzicht in de moeilijkheden, welke zich waarschijnlijk zullen voordoen in de praktijk van de opbouw van een gemeenschappelijk tarief, slechts te verkrijgen zou zijn aan de hand van concrete cijfers over de gewogen gemiddelde rechten voor de zes landen, is hieronder getracht te komen tot een practische aanduiding van de terreinen, waar moeilijkheden al dan niet zijn te verwachten aan de hand van de tariefverschillen tussen de 4 landen per SITC-post, welke door het G.A.T.T.-Secretariaat zijn opgesteld.

Wij zijn er ons van bewust, dat de gebruikte cijfers niet veel (kunnen) zeggen omtrent de uiteindelijk vast te stellen gemeenschappelijke tarieven, doch voor de te verwachten moeilijkheden geven ze wel een indicatie.

Vooraf zouden wij de volgende algemene principes bij de opbouw van een gemeenschappelijk tarief willen vastleggen:

1. Het plafond wordt bepaald door de "general incidence" overeenkomstig de voorschriften van het G.A.T.T. T.a.v. de daarbij te volgen methoden zij verwezen naar de opmerkingen in de hieronder volgende conclusie.

2. Het verdient aanbeveling te komen tot een zo logisch mogelijke opbouw, dus verschil in rechtenniveau voor grondstoffen, halffabrikaten en eindproducten. Het is echter ook niet noodzakelijk star aan een dergelijke systematiek vast te houden, vooral niet indien door enige soepelheid "troubles fondamentaux" kunnen worden vermeden.

3. Het is gewenst, bij de opbouw daar te beginnen,waar de minste moeilijkheden worden verwacht, al was het slechts op psychologische gronden.

   Aan een opbouw van het gemeenschappelijk tarief stap voor stap zal op practische gronden niet zijn te ontkomen, hetgeen echter iets anders is dan een principiële sectorsgewijze integratie.

   Ook het beginnen met de categorie grondstoffen in het algemeen moet niet louter als een bezwaar worden gezien. Zoals hieronder zal blijken is het een categorie waarin niet al te veel moeilijkheden zijn te verwachten en is uit dien hoofde het beginnen met de grondstoffen als een voordeel te beschouwen, mits men zorgdrage, dat de opbouw niet blijft staan.

Tot slot van deze algemene beschouwingen kan nog worden opgemerkt, dat in de tarieven van de 4 landen (groepen) grosso modo twee partijen zijn te onderscheiden, t.w. Benelux en W.-Duitsland aan de ene (lage tot middelmatig hoge) kant tegenover Frankrijk en Italië aan de hoge kant.

Landbouw.

Over het algemeen zijn in deze sector moeilijkheden te verwachten tengevolge van de zeer uiteenlopende rechten tussen Benelux en Duitsland enerzijds en Frankrijk en Italië anderzijds, in het bijzonder voor graan, meel, suiker, koffie, caçao, thee en specerijen. Slechts voor enkele eindproducten, zoals vleesconserven, gecondenseerde melk, vis en visconser-

ven enz. lopen de rechten niet zo ver uiteen en kan dus wellicht overeenstemming zijn te bereiken.

Grondstoffen.
Hoewel het terrein, waarop beslist geen moeilijkheden zijn te verwachten wegens de overeenstemming van de rechten, vrij klein is, liggen de niveaux voor de verschillende landen toch ook niet zo ver uiteen, dat de moeilijkheden onoverkomenlijk moeten worden geacht.

Chemicaliën.
Hier doet zich de omstandigheid voor, dat alle rechten van de Benelux zeer laag zijn of ontbreken en daardoor sterk afsteken tegen die van Frankrijk en Italië, die beide op een ongeveer gelijk niveau liggen. Duitsland ligt iets lager dan laatstgenoemden. Overeenstemming tussen de drie anderen op een iets lager niveau lijkt dus niet onwaarschijnlijk, terwijl aansluiting daarbij van de Benelux geen overdreven grote bezwaren behoeft op te leveren, vooral nu de laatste tijd van verschillende zijden op verhoging van rechten in de chemische sector wordt aangedrongen.

Halffabrikaten en eindproducten
van hout, leder, rubber en papier.
Een duidelijk verschil tussen de niveaux voor halffabrikaten en voor eindproducten is niet aan te geven.

Italië heeft hier over het algemeen weer zeer hoge rechten, zulks in tegenstelling tot de Benelux en, in verschillende sectoren, tot Duitsland en Frankrijk.

Tenzij Italië zeer soepel is, zijn moeilijkheden wel te verwachten.

Textiel.
A. Garens.
Voor wollen garens lopen de rechten niet ver uiteen, doch voor de overige weer wel. In het algemeen Benelux 4 - 6%; Frankrijk en Duitsland ± 15%; Italië ± 25 %. Overeenstemming op ± 15% lijkt dus de aangewezen oplossing.

B. Eindproducten.
Waarschijnlijk samenhangend met de hoge rechten op garens en grondstoffen, heeft Italië ook hier weer verschillende zeer hoge rechten.

Voor een aantal belangrijke posten echter zijn de rechten vrijwel met elkaar in overeenstemming. Zo bijv. voor: katoenen weefsels, zijden weefsels, wollen weefsels, elastische weefsels, dekens, hoedstompen, gordijnen.

Hoewel hiertegenover verschillende posten staan met tamelijk ver uiteenlopende rechten, zoals rayon-, linnen- en jute weefsels, tricotage, tapijten van wol e.d., kan toch in het algemeen worden gezegd, dat de mogelijkheid aanwezig is in de gehele textielsector overeenstemming te bereiken.

Bouwmaterialen, glas en keramiek.
Ook hier zijn de Italiaanse rechten in vele gevallen zeer hoog en zal het voornamelijk van de Italiaanse houding afhangen of overeenstemming is te bereiken.

Edele metalen e.d.
Behoudens enkele hoge Franse rechten zullen zich hier vermoedelijk weinig moeilijkheden voordoen.

Metalen halffabrikaten en eindproducten.
IJzer en staal.
Het Beneluxtarief is hier in verhouding uitgesproken laag, terwijl de niveaux van de overige landen elkaar niet zeer veel ontlopen.

Non-ferrometalen.
Overeenstemming is mogelijk bij ruw koper, nikkel en tin, terwijl daarentegen moeilijkheden te verwachten zijn bij aluminium, lood en zink.

Eenvoudige werken van ijzer en non-ferro metalen.
De Benelux- en de Duitse rechten liggen niet ver uit elkaar, de Franse zijn in het algemeen iets hoger en de Italiaanse weer hoger. In verschillende gevallen zijn moeilijkheden te verwachten.

Machines.
De niveaux van de rechten op machines zijn in het algemeen de volgende: Benelux 6 - 10%; Duitsland 10 - 15%; Frankrijk 15 - 20%; Italië 25 - 35%.

Hieruit zou afgeleid kunnen worden, dat overeenstemming in deze sector moeilijk te bereiken zal zijn.
Bedacht moet echter worden, dat, hoewel de investeringskosten tengevolge van een verhoging van de rechten zullen stijgen, de invloed op het algemeen prijspeil een zeer vertraagde is, daar de verhoogde investeringskosten eerst na enige tijd en gespreid over een aantal jaren in de prijs van de eindproducten tot uitdrukking komt.

Electrotechniek.
De situatie is ongeveer gelijk aan die in de machinesector.

Vervoermiddelen.
Hoewel de niveaux iets dichter bij elkaar komen dan in voorgaande sectoren, zouden moeilijkheden verwacht kunnen worden bij auto's, rijwielen en vliegtuigen.

Overige eindproducten.
De algemene indruk is, dat overeenstemming wel te bereiken is Voor verschillende groepen liggen de rechten der 4 landen dicht bij elkaar, zo bijv. bij kleding, schoeisel, horloges, parapluies, vulpennen, enz.

Conclusie.

In het algemeen kan worden gesteld, dat het vaststellen van een gemeenschappelijk tarief de minste moeilijkheden zal opleveren in de sectoren: grondstoffen (excl. de landbouwgrondstoffen), textiel (garens tot en met kleding), chemie en een aantal diverse eindproducten.

Het zou dus aanbeveling kunnen verdienen te beginnen met die grondstoffen, waarvoor de eindproducten vermoedelijk niet te grote moeilijkheden zullen opleveren, vooral omdat men daardoor een basis legt voor de vaststelling van de rechten op halffabrikaten en eindproducten.

De verdere opbouw zal dan groepsgewijs kunnen worden opgezet, te beginnen met de textielsector en de Chemische sector. Wat deze laatste betreft zal waarschijnlijk overeenstemming het snelst te bereiken zijn, indien de Benelux toestemt in een vrij belangrijke verhoging van haar in het algemeen wel zeer lage rechten.

Ten aanzien van de sectoren: landbouw, metalen (halffabrikaten en eindproducten), glas en keramiek zijn zeer bepaaldelijk moeilijkheden te verwachten.

Bij de beoordeling van het bovenstaande dient er echter rekening mede te worden gehouden, dat zeer veel afhangt van de wijze, waarop men het begrip "general incidence" zal hanteren.

Afgezien van de rekenkundige gemiddelden per post, die naar onze mening het begrip "general incidence" niet dekken, heeft men de keus tussen gewogen gemiddelden per tariefpost en gewogen gemiddelden per groep van posten, bij welke laatste methode de samenstelling der groepen, evenals bij het Plan-Pflimlin, nog weer een belangrijke rol kan spelen.

De eerste methode (per post) heeft, indien eenmaal als principe aanvaard, het voordeel, dat geharrewar verder wordt vermeden.

Voorts lijkt zij het voordeel te hebben, dat verhogingen van geconsolideerde posten niet tot onderhandelingen tussen de individuele zes landen en de overige G.A.T.T.-leden zouden behoeven te voeren, aangezien gesteld kan worden, dat de totale druk op de export naar de zes landen als geheel per post gelijk blijft en dus het wegvallen van een voordeel ten opzichte van het ene land gecompenseerd wordt door het verkrijgen van een voordeel ten opzichte van de andere.

Afgezien echter van de vraag of deze methode haalbaar is, heeft zij het nadeel, dat waarschijnlijk van een systematiek in een op deze wijze opgebouwd gemeenschappelijk tarief weinig sprake zal zijn, hetgeen tot eigenaardige situaties en moeilijkheden voor de nationale industrieën aanleiding kan geven.

In de gevallen, waarin de systematiek te zeer in gedrang zou kunnen, zou een vaststelling van gewogen gemiddelden per groep, mits de groepen niet al te groot worden genomen, vermoedlijk de meest aanvaardbare methode zijn. Zij heeft het voordeel, dat enige manipulatieruimte overblijft, waardoor al te dwaze onderlinge verhoudingen tussen de tariefposten kunnen worden vermeden. Nadelen zouden zijn de moeilijkheden bij het verkrijgen van overeenstemming omtrent de te bezigen groepsindeling en de noodzakelijke onderhandelingen omtrent het uitsmeren van de groepsperceptie over de afzonderlijke posten.

Tenslotte zij nog opgemerkt, dat de gegevens uit de gewogen gemiddelde rechten, zoals deze door het G.A.T.T.-Secretariaat worden berekend uit opgaven voor het Plan Pflimlin - dus aan de hand van percepties per SITC-posten - wel een inzicht geven in de gewogen gemiddelden per SITC-post, doch niet in die van de posten volgens de Brusselse nomenclatuur.

HN/ET
22 Mei 1953
Hoogl/AG